

LBRIS

We know
books

JONATHAN STROUD

CRANIUL DIN BIBLIOTECĂ

VOL. 2

Seria
LOCKWOOD ȘI ASOCIAȚII

editura rao

– Nu te uita, spuse Lockwood. Sunt două.

M-am uitat în urmă pe furiș și am văzut că avea dreptate. Nu departe de noi, de cealaltă parte a poienii, o a doua fantomă răsărise din pământ. La fel ca prima, era o perdea de ceață pală, aducând vag a om, care plutea deasupra ierbii ude și întunecate. Capul îi era înclinat într-un unghi ciudat, de parcă ar fi avut gâtul rupt.

Am privit-o cu ochii mari, nu pentru că aș fi fost speriată, ci mai degrabă iritată. Lucram cu Lockwood și Asociații de douăsprezece luni ca agent de teren, lupându-mă cu Vizitatori spectrali de toate mărimile și formele îngrozitoare. Găturile frânte nu mă mai deranjau nici pe departe la fel de mult ca înainte.

– Ah, minunat, am spus. De unde a mai apărut și asta?

Lockwood își scoase sabia cu un râcâit de arici dezlipiți.

– Nu contează. Mă ocup eu de el. Tu concentrează-te pe al tău.

M-am întors înapoi la locul meu. Prima apariție încă mai plutea cam la doi metri și jumătate de capătul lanțului din fier. Era alături de noi de vreo cinci minute și devenea din ce în ce mai clară. Îi vedeam oasele brațelor și picioarelor, dar și zgârciurile dintre ele. Marginile difuze ale formei se solidificaseră în petice de haine putrezite:

o cămașă albă, largă, pantaloni închiși la culoare, făcuți franjuri, care se terminau la genunchi.

Dinspre fantomă radiau valuri de frig. În ciuda căldurii nopții de vară, roua de sub oasele de la picioare care atârnav se transformase în tot atâtea ace de gheață.

– Pare logic, spuse Lockwood peste umăr. Dacă tot spânzuri un criminal și-l îngropi la o răscruce, de ce să nu-l spânzuri și pe-al doilea? Ar fi trebuit să ne așteptăm la asta.

– Atunci cum de nu ne-am așteptat la asta? am întrebat.

– Mai bine întreabă-l pe George.

Degetele îmi erau transpirate, alunecoase. Am prins mânerul spadei mai bine.

– George?

– Ce?

– Cum de n-am știut că vor fi doi?

Am auzit sunetul ud al unei spade care despica pământul ud. O lopată de noroi îmi împroșcă ghetetele. Din adâncurile pământului, o voce posacă spuse:

– Eu mă iau după arhive, Lucy, atâta tot. Acolo scrie că aici a fost executat și îngropat un singur om. Habar n-am cine e celălalt. Cine mai vrea să dea la lopată?

– Eu nu, spuse Lockwood. Te pricepi la asta, George. Ți se potrivește. Cum îți mai merge cu săpatul?

– Am obosit, sunt murdar și n-am găsit absolut nimic.

În afară de asta, sunt bine.

– N-ai găsit niciun os?

– Nici măcar un oscior.

– Sapă mai departe. Sursa trebuie să fie acolo. Acum cauți două cadavre.

O Sursă e un obiect de care e legată o fantomă. Dacă o găsești, nu va trece mult și vei avea sub control și apariția. Problema e că Sursele nu sunt întotdeauna ușor de găsit.

Mârâind pe sub mustață, George se întoarse din nou la sapă. În lumina slabă a felinarelor pe care le așezaserăm lângă bagaje arăta ca o cârtiță uriașă, cu ochelari. Groapa îi ajungea acum până la piept, iar mormanul de noroi pe care îl scosese aproape că umplea spațiul dintre lanțurile din fier. Piatra uriașă, pătrată, acoperită cu mușchi – despre care crezusem că marchează locul în care fuseseră îngropați condamnații – fusese de mult dată la o parte.

– Lockwood, am spus dintr-odată, al meu se apropie.

– Nu te speria. Îndepărtează-l cu blândețe. Mișcări simple, așa cum facem acasă cu Joe Plutitorul. Va simți fierul și nu se va apropia mai mult.

– Ești sigur?

– Ah, da. N-ai de ce să-ți faci griji.

Pentru el era ușor de zis. Una e însă să exersezi mișcările de spadă pe un manechin pe nume Joe, în biroul tău, într-o după-amiază însorită, și alta e să îndepărtezi un Duh în mijlocul unei păduri bântuite. Mi-am fluturat spada cu jumătate de inimă. Fantoma se apropia încet dar sigur.

Acum se vedea cu totul. Părul lung și negru îi flutura în jurul craniului. În orbita din stânga se vedeau rămășițele unui ochi, dar cealaltă orbită era goală. Fășii de piele putrezită atârnav de cioburile de oase din obraji, iar falca de jos atârnav într-un unghi straniu deasupra claviculei. Corpul era rigid, cu brațele drepte de parcă ar fi fost lipite de coaste. O aură palidă de nelumină înconjură apariția; din când în când, silueta tremura, de parcă

încă mai atârna în ștreang și era aruncată de colo-colo de vânt și ploaie.

– Se apropie de barieră, am spus.

– Și a mea.

– E cu adevărat oribilă.

– Ei bine, a mea și-a pierdut amândouă mâinile. De asta ce zici?

Lockwood părea relaxat, dar asta nu era ceva nou. Lockwood părea întotdeauna relaxat. Sau aproape mereu: atunci când am deschis mormântul domnișoarei Barrett, s-a fâstâcit cu siguranță, deși probabil că a fost din cauza zgârieturilor de pe haina lui cea nouă. L-am privit rapid cu coada ochiului. Stătea cu spada pregătită: înalt, slăbuț, la fel de nonșalant ca întotdeauna, urmărind apropierea celui de-al doilea Vizitator. Felinarul îi lumina fața slabă și palidă, conturul elegant al nasului și șuvițele de păr ciufulit. Zâmbea puțin, pe jumătate; era un zâmbet pe care și-l păstra pentru momentele de pericol, un zâmbet care spunea că este stăpân pe situație. Haina lui flutura ușor în briza nopții. Ca de obicei, simpla lui prezență îmi dădea încredere. Strângând mânerul spadei, m-am întors să-mi privesc fantoma.

Stafia mea era chiar lângă lanțuri. Fără niciun sunet, rapidă ca un gând, se repezise înspre noi în clipa în care mă uitasem în altă parte.

Mi-am ridicat spada.

Gura Duhului se deschise, iar orbitele i se aprinseră cu o flacăra verzuie. Cu o viteză îngrozitoare, apariția se aruncă în față. Am țipat și am sărit înapoi. Fantoma se lovi de barieră, oprindu-se la câțiva centimetri de fața mea. O bubuitură, câteva picături de ectoplasmă. Scânteile aterizară pe iarba mânjită de noroi din afara

cercului. Acum, figura cea palidă era la aproape patru metri distanță, tremurând și scoțând aburi.

– Ai grijă, Lucy, spuse George. Tocmai m-ai călcat pe cap.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lockwood pe un ton dur, neliniștit. Ce s-a întâmplat acolo?

– Sunt bine, am spus. Duhul m-a atacat, dar fierul l-a ținut departe. Data viitoare voi folosi o torță.

– Nu risipi o torță, nu încă. Spada și lanțurile sunt mai mult decât suficiente deocamdată. George – dă-ne o veste bună. Trebuie să fi găsit ceva după atâta timp.

Drept răspuns, lopata zbură într-o parte. O siluetă acoperită de noroi ieși cu greu din groapă.

– N-are rost, spuse George. Nu suntem unde trebuie. Sap de ore în șir. Nici urmă de cadavre. Am greșit cumva.

– Nu, am spus. Cu siguranță acesta e locul. Am auzit vocea chiar aici.

– Scuze, Luce. Nu-i nimeni îngropat acolo.

– Ei bine, cine e de vină? Tu ești cel care a spus că va fi cineva aici!

George își frecă ochelarii de ultimul petec curat de pe tricoul lui, apoi începu să-mi studieze nonșalant fantoma.

– Aah, a ta arată bine, spuse el. Ce-are frumusețea la ochi?

– E un bărbat, m-am răstit. Pe vremuri se purta părul lung, după cum știe toată lumea. Și nu schimba subiectul! Documentarea ta ne-a adus aici!

– Documentarea mea și Talentul tău, spuse laconic George. Nu eu am auzit vocea. Ce-ar fi să faci acum liniște și să ne lași să hotărâm ce facem mai departe?

OK, poate fusesem un pic prea obraznică, dar un cadavru în putrefacție tocmai sărise la mine, așa că aveam

dreptul să fiu furioasă. Și aveam dreptate, apropo: George chiar promisese că vom găsi un cadavru aici. Găsisem un document care spunea că un ucigaș și hoț de oi, pe nume John Mallory, fusese spânzurat la bălciul Goose din Wimbledon în 1744. Execuția lui Mallory fusese sărbătorită într-un pamflet răspândit la acea vreme. Fusese adus cu un cărucior până lângă răspântia de la Earlsfield, apoi executat pe o spânzurătoare înaltă de zece metri. Apoi fusese lăsat „în seama ciorilor și a păsărilor de pradă“ înainte ca rămășițele lui însângerate să fie îngropate lângă acel loc. Toate acestea se potriveau de minune cu băntuiala pe care o întâlnisem la fața locului, în care un Duh apărut pe neașteptate pătase reputația unui loc de joacă pentru copii din apropiere. Fantoma fusese văzută lângă un pâlcc de copaci golași; când descoperisem că pădurea în cauză fusese cunoscută la un moment dat sub numele de „Fundătura lui Mallory“, crezusem că eram pe calea cea bună. Tot ce aveam de făcut era să descoperim locul exact al mormântului.

Atmosfera din pădure fusese una neobișnuit de neplăcută în acea noapte. Copacii – majoritatea stejari și mesteceni – erau schimonosiți, cu scoarța cojită și trunchiurile sufocate de mușchi gri-verzui. Niciunul dintre ei nu avea o formă normală. Cu toții ne folosiserăm de Talentul propriu – un simț paranormal prin care puteam percepe lucruri fantomatice. Eu auzeam șoapte stranii și scârțâit de scânduri atât de aproape, încât mă făceau să tresar, dar nici Lockwood, nici George nu auzeau absolut nimic. Lockwood, a cărui Viziune era cea mai bună, spunea că văzuse silueta cuiva departe, printre copaci, însă când se întorcea să privească spre ea, forma dispărea.

În mijlocul pădurii am găsit un spațiu micuț, deschis, unde nu crescuse niciun copac. Aici am auzit cel mai tare șoaptele. Plimbându-mă atentă prin iarba înaltă și umedă pe urmele lor, am descoperit o piatră acoperită cu mușchi, pe jumătate îngropată în mijlocul poienii. Deasupra pietrei era mai frig decât în restul poienii, iar peste ea erau țesute pânze de păianjen. Toți trei avuseserăm aceeași senzație de groază stranie; de câteva ori auzisem și voci stranii, fără trup.

Toate se potriveau. Bănuiam că piatra fusese pusă deasupra locului unde era îngropat Mallory, așa că ne înconjuraserăm cu lanțuri din fier și ne puseseerăm pe treabă, așteptându-ne să rezolvăm cazul în jumătate de oră.

Două ore mai târziu, scorul era după cum urmează: două fantome, niciun oscior.

Lucrurile nu se desfășuraseră conform planului.

– Trebuie să ne liniștim cu toții, spuse Lockwood, intrerupând un mic interludiu în care eu și George ne uitam urât unul la altul. Am greșit undeva și n-are rost să mai continuăm. Ne vom strânge bagajele și vom încerca din nou altă dată. Tot ce mai avem de făcut e să le venim de hac Duhurilor. Ce-ar fi bine să folosim? Torțe?

Lockwood se apropie de noi, supraveghind în continuare cea de-a doua fantomă, care se apropiase și ea de cercul nostru. La fel ca a mea, și asta se deghizase în cadavru putrezit, îmbrăcat însă într-un frac lung și pantaloni într-o nuanță țipătoare de vișiniu. O parte din craniu părea să i se fi desprins, iar oasele brațelor îi ieșeau dintre faldurile manșetelor dantelate. După cum spusese și Lockwood, nu avea mâini.

– Torțele sunt cele mai bune, am spus. Nu poți folosi bombe cu sare pentru fantome de Tip II.

– Ar fi păcat să risipim două torțe cu magneziu dacă nici măcar n-am găsit Sursa, spuse George. Știi cât de mult costă.

– Le-am putea îndepărta cu săbiile, spuse Lockwood.

– E riscant cu două Duhuri.

– În cazul ăsta, putem arunca în ele cu niște bucăți de fier.

– Eu rămân la ideea mea cu torțele.

În tot acest timp, duhul fără mâini venea tot mai aproape de lanțurile din fier, cu jumătatea lui de cap înclinată curios, de parcă ne-ar fi ascultat conversația. Acum se împingea ușor în barieră. O fântână de nelumină izvorî spre cer; particule de plasmă începură să sfârâie și să picure pe iarbă. Toți trei ne-am îndepărtat cu o jumătate de pas.

În apropiere, fantoma mea începuse și ea să vină spre noi. Asta-i treaba cu Duhurile: sunt înfometate, malefice, și nu știu niciodată când să se dea bătute.

– Haide, Luce, oftă Lockwood. Folosim torțele. Tu ocupă-te de a ta, eu mă ocup de a mea, și cu asta basta.

– Așa mai merge, am încuviințat posacă.

Focul Grecesc folosit în aer liber îți dă de fiecare dată o satisfacție aparte. Poți arunca orice în aer fără să te preocupe consecințele. Și, din moment ce Duhurile sunt un tip atât de dezgustător de Vizitator (deși Scheleții și Cei-fără-oase vin tare din urmă), plăcerea de a le arunca în aer e cu atât mai mare. Am scos o canistră din metal de la centură și am aruncat-o cu putere pe pământ, sub fantoma mea. Sigiliul din sticlă se sparse; explozia de fier, sare și magneziu lumină coroanele copacilor din jur preț de o clipă albă, fierbinte – apoi noaptea își reintră în drepturi. Duhul dispăruse, iar în locul lui rămăseseră norișori

de fum, ca niște flori stranii care se ofileau cu fiecare clipă, mistuindu-se în întunericul poienii. În iarbă, ici și colo se vedeau flăcări de magneziu.

– Fain, spuse Lockwood, scoțându-și și el o torță de la centură. Cu asta am terminat, a mai rămas... Ce e, George?

Abia atunci am observat că George rămăsese cu gura căscată, arătând de-a dreptul grotesc, cu o expresie pierdută. Nu era ceva neobișnuit în sine și, în mod normal, nu m-ar fi deranjat. Ochii lui erau mari și bulbucați, de parcă cineva îi împingea dinăuntru, dar nici asta nu era foarte straniu. Ceea ce mă îngrijora cu adevărat era felul în care mâna lui se ridicase, cu un deget grăsuț ațintit spre pădure, tremurând.

Și eu, și Lockwood ne-am uitat în direcția în care arăta degetul – și atunci am văzut-o.

Depart, în întuneric, printre trunchiurile și crengile încălcite, plutea o lumină spectrală. În centrul ei atârna o siluetă rigidă, de formă umană. Gâtul ei era frânt; capul îi atârna într-o parte. Se mișca neabătută printre copaci spre noi.

– Imposibil, am spus. Tocmai am aruncat-o în aer. Nu se poate să se fi reintrupat deja.

– Probabil că exact asta a făcut, spuse Lockwood. Serios, câte Duhuri de spânzurătoare pot fi în același loc?

George scoase un sunet incoerent. Degetul lui se roti; arăta spre alt petec de pădure. Inima mi se zbătu în piept. Simțeam un gol în stomac. O altă lumină palidă, verzuie se mișca acolo, iar în urma ei, aproape invizibilă, o alta, dincolo de ele...

– Cinci, spuse Lockwood, încă cinci Duhuri.

– Șase, spuse George. Mai e una mică acolo.